

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 224/2017-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Zoroslavom Kollárom, Vajnorská 8/A, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 25/2015 zo 7. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. decembra 2016 a doplnenou podaniami z 10. februára 2017 a zo 6. marca 2017 sa obchodná spoločnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania

nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 25/2015 zo 7. septembra 2016 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej 18. marca 2010 medzi obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „postupca“), a sťažovateľkou bola na sťažovateľku (ako postupníka) postúpená pohľadávka postupcu voči dlžníkovi – obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporkyňa“), v sume 529 482,84 € s príslušenstvom, ktorej zaplatenie bolo predmetom konania vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 33 Cb 215/2008 „*v stave pred prvým pojednávaním*“ a ktorá vyplývala zo „*Zmluvy o ďalšom postupe akcionárov [REDAKOVANÉ] v znení zo dňa 12. 11. 2004, ktorú spolu dňa 12. 11. 2004 uzatvorili Dlžník ako akcionár č. 1 a Postupca ako akcionár č. 2 a predstavuje právny nárok z titulu náhrady škody spočívajúcej v ušlom zisku, o ktorý sa majetok Postupcu nezväčšil a ktorý bolo možné pri normálnom priebehu obchodných vzťahov očakávať*“.

3. Rozsudok okresného súdu č. k. 33 Cb 215/2008-297 z 20. januára 2011, ktorým zaviazal odporkyňu zaplatiť sťažovateľke dlžnú sumu s príslušenstvom a trovy konania, na základe odvolania odporkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 Cob 343/2011-455 z 29. mája 2012 zmenil tak, že žalobu zamietol a sťažovateľku zaviazal uhradiť odporkyňi trovy prvostupňového aj odvolacieho konania. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že „*prvostupňový súd síce vykonal dostatočné dokazovanie, avšak z vykonaných dôkazov vyvodil nesprávny právny záver, predovšetkým poukázal na to, že v danom spore stoja proti sebe dva podnikateľské subjekty a ich právny vzťah je potrebné posudzovať podľa Obchodného zákonníka. Za základné doklady pre posúdenie uplatneného nároku označil Zmluvu o ďalšom postupe akcionárov uzavretú dňa 12. 11. 2004 a dohodu o urovnaní zo dňa 13. 06. 2006, ktoré právne úkony označil za platne uzavreté. Skutočnosť, či by*

navrhovateľovi vznikol nárok alebo nevznikol na vyplatenie zisku, resp. náhrady škody od odporcu a v akej výške podľa odvolacieho súdu je potrebné posudzovať v kontexte s dohodou o urovnaní zo dňa 13. 06. 2006 a v nej vyjadreného prejavu účastníkov tejto dohody. S poukazom na znenie Čl. IV. ods. 6 Dohody o urovnaní zo dňa 13. 06. 2006 medzi účastníkmi, medzi ktorými bol aj pôvodný navrhovateľ a odporca, sa stotožnil s obranou odporcu, ktorý poukázal na časovú následnosť, predovšetkým na skutočnosť, že už vo výpovedi navrhovateľa zo Zmluvy o ďalšom postupe akcionárov dňa 23. 01. 2006 požadoval vyplatiť zisk za rok 2004 a 2005, čo je aj predmetom tohto sporu a čo aj uviedol ako dôvod výpovede, pričom k Dohode o urovnaní došlo až dňa 13. 06. 2006, a teda v tomto čase bol nárok v čase uzavretia Dohody o urovnaní známy. Dohoda o urovnaní bola podľa odvolacieho súdu koncipovaná s náležitou starostlivosťou a s právnym vedomím na stranách všetkých účastníkov a z ničoho z nej nevyplýva, že by účastníci pri jej uzatváraní neboli dobromyseľní a že by konali pod akýmkoľvek nátlakom alebo, že dohoda odporovala zákonu alebo ho obchádzala, alebo sa priečila dobrým mravom. Formulácia obsiahnutá v Čl. IV. ods. 6 Dohody o urovnaní, že jej účastníci si nečinia a nebudú ďalej nárokovat' voči sebe žiadne finančné a iné nároky, podľa odvolacieho súdu predstavuje generálne urovnania, ktoré znamená, že Dohoda o urovnaní obsahuje všetky dovtedy známe finančné nároky účastníkov dohody medzi sebou navzájom. Odvolací súd dospel z uvedených dôvodov k záveru, že nárok navrhovateľa z Dohody o ďalšom postupe akcionárov podpísaním Dohody o urovnaní dňa 13. 06. 2006 zanikol. Vzhľadom na uvedené sa s ostatnými námietkami ohľadne splatnosti, ako aj výškou, odvolací súd nezaoberal. Námietku premlčania označil za právne nedôvodnú.“.

4. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňovala odňatím jej možnosti konať pred súdom podľa v tom čase účinného § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“); rozsudok krajského súdu považovala za nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnený, keďže v dohode o urovnaní „je vyjadrené len vyhlásenie jej účastníkov, nie však vzdanie sa akéhokoľvek nároku, ani dohoda o vzdaní sa akéhokoľvek nároku, resp. jeho nahradenia“, preto vyslovila názor, že „toto vyhlásenie v žiadnom prípade nevedie k zániku nároku, ktorý je predmetom konania“.

5. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky zamietol ako nedôvodné podľa § 448 Civilného sporového poriadku, pričom jej dovolacie námietky považoval „iba za nelogickú obštrukciu popierajúcu jednoznačné vyhlásenie účastníkov Dohody o urovaní zo dňa 13. 06. 2006, cieľom ktorej nebolo akési vyhlásenie, ale vzájomné urovanie“. Podľa názoru najvyššieho súdu „konštatovanie navrhovateľa v dovolaní, že sa nemohol vzdať práv a povinností, je taktiež iba jednostranným tvrdením v dovolaní, ktoré sa neopiera o žiadne príslušného právneho ustanovenia. Dohoda o urovaní uzatvorená účastníkmi dňa 13. 06. 2006 je riadny právny platný úkon, ktorého jednoznačným, ako aj jediným cieľom, bolo urovnať vzájomné finančné vzťahy medzi účastníkmi tejto dohody, čo v žiadnom prípade nemožno kvalifikovať ako vzdanie sa nároku, ktoré by bolo v rozpore s platnými právnymi predpismi.“.

6. S takýmto rozhodnutím najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a v sťažnosti mu vytýka, že «svoje rezultáty... nijako nezdôvodnil a ani nezrejmlil, prečo sa jedná o „nelogickú obštrukciu popierajúcu jednoznačné vyhlásenie účastníkov Dohody“, neobjasnil ani to, z akého zákonného dôvodu ustanovenie Dohody v žiadnom prípade nemožno kvalifikovať ako vzdanie sa nároku». Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd „absolútne ignoroval právnu argumentáciu sťažovateľa predloženú jednak v žalobnom návrhu a jednak v ďalších podaniach“, čo v spojení s nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku zakladá porušenie jej základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovateľka zároveň považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, ktorá sa jej „stala známa až po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to že predsedníčka senátu [REDAKOVANÉ] mala dňa 07. 09. 2016 nahlásenú dovolenku na zotavenie, ktorú čerpala a napriek tomu prejavila mimoriadny záujem a bez prerušenia dovolenky na zotavenie sa dostavila na súd, aby dňa 07. 09. 2016 vyhlásila rozsudok. Toto konanie predsedníčky senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa Sťažovateľovi nejaví ako nestranné“, ale z dôvodu, že „o dovolaní Sťažovateľa nerozhodoval senát v zákonnom zložení“, ako porušujúce základné právo zaručené čl. 48 ods. 1 ústavy.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade

a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. V rámci predbežného prerokovania sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd so zreteľom na ňou uplatnenú argumentáciu dospel k názoru, že nie je opodstatnená.

10. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi vo vzťahu k porušeniu základných práv a slobôd jasne preferuje materiálne hľadisko ochrany základných práv, a teda interpretuje právne predpisy z hľadiska ich účelu a zmyslu (I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 410/2010). V tejto súvislosti ústavný súd stabilne judikuje, že prvoradou úlohou všeobecných súdov a zmyslom občianskeho súdneho konania je nachádzanie (hľadanie) hmotného práva a spravodlivé riešenie sporov medzi účastníkmi, resp. stranami sporu. S touto požiadavkou sa žalobca obracia na všeobecný súd s návrhom na začatie konania (žalobou), a to isté od neho očakáva aj strana žalovaná [porovnaj § 1 a § 3 OSP, čl. 1 a 2 Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2017 a čl. 46 ods. 1 ústavy].

11. Žaloba je procesný úkon, ktorým sa žalobca obracia na súd s návrhom, aby o jeho určitom práve proti určitému žalovanému autoritatívne rozhodol; predmetom žaloby je tzv. žalobný nárok, ktorého formulácia musí vyplývať z jej obsahu a musí sa opierať o určitý právny dôvod vyplývajúci zo súhrnu tvrdených skutočností. Nepochybne presný, určitý a zrozumiteľný petit nie je vyjadrením iba formálnych náležitostí návrhu na začatie konania, ale je aj nevyhnutným predpokladom toho, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné a aby nastali právne účinky, ktoré navrhovateľ sledoval podaním návrhu na začatie konania, a motívy, dosiahnutie ktorých navrhovateľ vyjadril a zdôvodnil

aj v odôvodnení svojho návrhu. V zmysle § 42 ods. 3 v spojení s § 79 ods. 1 OSP obligatórnou náležitosťou návrhu na začatie konania je okrem iných nielen presné, určité a zrozumiteľné označenie, čoho sa navrhovateľ v konaní domáha (petit), ale aj opísanie, akej veci sa návrh týka, resp. opísanie rozhodujúcich skutočností, o ktoré sa tento návrh na rozhodnutie opiera (odôvodnenie petitu), ktorých opísanie je prejavom tzv. povinnosti tvrdenia, teda povinnosti substancovať (vytvoriť materiálny základ) svoje skutkové tvrdenia tak, aby na ich základe mohol súd rozhodnúť. Inými slovami, tak ako všeobecný súd nie je spôsobilý konať a rozhodnúť o podaní, z ktorého nevyplýva návrh na rozhodnutie (absencia petitu), rovnako nie je spôsobilý rozhodovať ani o navrhovanom petite, ak nie je náležité odôvodnený (absencia odôvodnenia), ktoré zložky návrhu, t. j. petit aj jeho odôvodnenie, je nevyhnutné vnímať a posudzovať v ich vzájomnom súzvuku a jednote ako zložky jednoliateho celku (návrhu na začatie konania) (m. m. I. ÚS 192/2015).

12. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (bod 5) ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na odvolacie konanie, a nezistil, že by tieto závery najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky konal v medziach svojej právomoci, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku jednoznačne konštatoval, že *„základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania je posúdenie správnosti výkladu odvolacím súdom Zmluvy o ďalšom postupe akcionárov, jej výpovedi a obsahu Dohody o urovaní a jej odstúpenie v podstate, či odvolací súd dospel k správne právnemu záveru, že nárok navrhovateľa z Dohody o ďalšom postupe akcionárov podpísaním Dohody o urovaní zo dňa 13. 06. 2006 zanikol uvedeným postupom“*. V tejto súvislosti najvyšší súd po preskúmaní dokumentu nachádzajúceho na č. l. 154 spisu dospel k záveru, že *„účastníci tejto dohody záväzne a neodvolateľne prehlásili, že vyššie uvedené sporné veci všetky, o ktoré sa vedie súdny spor, sa podpísaním tejto Dohody o urovaní týchto nárokov považujú za vzájomné nároky voči sebe vysporiadané a účastníci tejto dohody si nečinia a nebudú si ďalej prípadne nároky uplatňovať voči fyzickým osobám, členom štatutárnych orgánov účastníkov dohody, pokiaľ*

sa týkajú predmetu tejto dohody. Fakt, že uplatnený nárok sa týka aj nároku, ktorý si navrhovateľ ako sporný nárok uplatnil s odkazom na Zmluvu o ďalšom postupe akcionárov [REDACTED], s poukazom na čl. 7 bodu IV. Zmluvy o rozdelenie zisku v spoločnostiach [REDACTED] a v spoločnosti [REDACTED] sporný nie je, čo v podstate vyplýva z návrhu na začatie konania... Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo dostatočne, riadne odôvodnené a vychádza z jasných právnych úvah zakotvených zákonom. V dovolacom konaní sa nepotvrdila ani existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľom, nevyšli najavo ani vady, ktoré by prípustnosť dovolania, v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. založiť mohli.“.

13. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05); všeobecný súd preto nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

14. Ústavnému súdu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb, listiny, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie a iné), resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

15. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania totiž treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania [§ 122 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku

(ďalej len „OSP“) vrátane práva klásť účastníkom otázky (§ 126 ods. 3 OSP) a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 123 a § 129 ods. OSP; m. m. III. ÚS 60/04). Do obsahu tohto práva však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

16. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu spochybňovali, a keďže medzi týmto rozsudkom a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil žiadnu spojitosť, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (podobne II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, I. ÚS 296/2010 a iné).

17. Námietku sťažovateľky o porušení jej základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, v súvislosti s ktorou uviedla len to, že „až po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“ sa mala dozvedieť, že „predsedníčka senátu [REDAKOVANÉ] mala dňa 07. 09. 2016 nahlásenú dovolenku na zotavenie, ktorú čerpala a napriek tomu prejavila mimoriadny záujem a bez prerušenia dovolenky na zotavenie sa dostavila na súd, aby dňa 07. 09. 2016 vyhlásila rozsudok“, považoval ústavný súd iba za súčasť sťažnostnej argumentácie, ktorá sama osebe nepredstavuje dôvod ústavného prieskumu, keďže v súvislosti s ňou neuviedla žiadne

bližšie právne relevantné okolnosti, nepredložila žiadne dôkazy, ktoré by pravdivosť jej tvrdenia preukazovali, ani nenavrhol žiadne dôkazy vykonať (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

18. Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 judikoval, že: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

19. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ako aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

20. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017